

ПЪРВА ЧАСТ СЕВИЛСКИЯТ МАРДУД

Фараонът управляваше над цял Египет, когато Аллах привика пророка Муса и му връчи Книгата, и възложи на брата му Харун да му бъде помощник, и му рече: „Виж онези, що отричат Истината на Нашите Знаци и им говори“. Но Муса се терзаше, понеже не се виждаше ни мъдър, ни достоен да изпълни волята на Аллах.

И рече Муса: „Как ще възвестя Правдата Ти, след като самият аз съм невежа и не я познавам в цялата ѝ слава?“. И Аллах му отвърна: „Аз ще те сподобя с мъдрост и познание“.

Ето що Аллах заръча на Муса: „Ще излезеш от фараоновата земя и ще тръгнеш по пътя на Златната риба, дорде стигнеш мястото, гдето се срещат двете големи води. Следвай Златната риба до Пещерата на Зеления човек, гдето моят раб, когото нарекох приятел и когото обвързах със Златната верига, ще ти покаже Правдата. Ето какво ти заръчвам“.

И рече Муса на Харун: „Не ще спра, додето не стигна мястото, където се събират двете големи води, дори да продължа с години“. И когато стигнаха мястото, където двете се събират, забравиха своята риба и тя пое пътя си, порейки морето.

И рече Муса на Харун: „Видя ли що стана? Само сатаната ме накара да забравя за това и да не се сетя. И по чудо тя пое пътя си в морето. Иди да я подириш или не ще намерим Зеления човек“.

Послуша Харун брата си и го остави сам, защото такава беше заръката на Аллах.

Тогаз Муса влезе в една пещера да си почине и там намери един от Нашите раби, комуто бяхме оказали милост и го бяхме научили на знание от Нас. Ал-Хидр, когото зоват Зеления човек.

Муса му рече: „Може ли да те последвам, за да ме научиш на онова, на което си научен за верния път?“ И той му отвърна: „Ти не ще можеш да търпиш заедно с мен“.

Рече Муса: „Ще откриеш, ако Аллах желае, че съм търпелив и не ще ти се противопоставя в нищо“.

И той отвърна: „Дойди тогаз. Но не ме питай за нищо, докато аз сам не ти спомена за него!“

Севилски Мардуд,
Сура 18

1. КРАЖБИ

Във всички музеи има призраци. Който е имал възможността да остане в някой музей през нощта, когато се изпразва от посетители, би трябвало да го е изпитал лично.

В онази нощ се превърнах в Призрака на Националния археологически музей.

Не е лесно да си дух. На първо място трябва да се заредиш с достатъчно търпение, за да изчакаш и последния посетител да се прибере в дома си, да бъде изгасена и последната лампа и коридорите да се изпълнят със сенки. Това е мигът, в който призракт се залавя за работа.

Приликите между един призрак и един рицар търсач – така ни наричаше Нарваес – са много: и двамата трябва да са тихи, да са невидими и да се движат около границата, която разделя действителността от фантазията. От друга страна обаче има и една значителна разлика: призракт не е крадец. Задоволява се от време на време да плаши хората. А търсачът трябва да открадне, за да се докаже.

Точно това се канех да направя в онзи момент.

Това беше първият път, в който крадах от Националния археологически музей. До този момент работата ми се състоеше основно във вършеене из други места, за да снабдявам тукашните витрини.

Търсачът е крадец на национално наследство. Може да е обвит с патината на почтеността и да е на държавна заплата, но в края на краищата си е крадец. Работата ни е да намираме историческото наследство, ограбено от Испания, и да го връщаме на мястото, където принадлежи. Където свършват законовите възможности, се появяваме ние (като призраци), за да върнем онова, което никога не е трябвало да бъде отнето.

Макар че предполагам, че ако сте стигнали дотук, повечето вече знаете за какво говоря.

Нашата щабквартира, Мазето, се намира в подземията на Националния археологически музей в Мадрид, поради което в известна степен именно този музей е домът на търсачите. Така че бях на път да извърша кражба в собствената си къща. Любопитен обрат на събитията.

Планирах грабежа някъде около седмица. Познавах много добре мястото на операцията и не би трябвало да е трудно да постигна целта си.

По принцип хората са склонни да вярват, че ограбването на един музей е трудна задача. Истината е, че в повечето музеи системите за сигурност имат по-скоро предохранителна функция и не могат да се похвалят с особена ефикасност. Донякъде наподобяват онова, което правели египетските фараони, които слагали страшни проклетия върху гробниците си, за да държат грабителите надалеч. В наши дни няма проклетия, но има страховити охранителни камери и витрини, чиито стъкла изглеждат неразрушими.

Едно стъкло може да се счупи. Мрежата на охранителните камери може да се прекъсне със срязването на само един кабел, което и без това не е необходимо, ако няма кой да те наблюдава от другата страна. С други думи, причината днешните музеи по света да не са системно ограбвани се дължи на факта, че потенциалните крадци „вярват“, че кражбите в тях са невъзможни. И на тази твърда вяра се основават повечето от системите за сигурност.

Фараонски проклетия. Това е всичко.

Когато си търсач, научаваш тези неща, както и още някои трикове.

Криенето в двойния таван над една от стаите за поддръжка до затварянето на музея беше лесно. Неудобно, но лесно. Когато моментът настъпи, напуснах скривалището си и се отправих към мястото, където хората си оставяха багажа. Там, в едно от шкафчетата за багаж, намерих сакото от униформата на един от охранителите. Лично го бях прибрал там, преди да се скрия.

Сакото беше истинско. Принадлежеше на охранителната фирма, която беше наета от музея, и като се съчетаеше с черните ми панталони, ми придаваше вид на поредния охранител.

Това ми е слабост: обожавам да се дегизирам.

Вече в пълен камуфлаж се отправих към файето и оттам изкачих стълбите до втория етаж. Не срещнах никого, нито някой обърна внимание на присъствието ми. Охранителните камери предоставят толкова мъртви точки, колкото има и на гробищата. Възползвах се от това.

Потънал в нощния мрак, музеят представляваше сборище от тревожни сенки. Статуите, маските и сфинксовете причакваха в засада като страховити силуети.

В един празен музей всичко изглежда живо.

За да забравя древните очи, които ме дебнеха отвсякъде, си представях охранителя, който се намираше в стаята с мониторите на камерите за наблюдение. Отегчен от работата си човек, свикнал да прави все едно и също, без да е станал някой значим инцидент, толкова свикнал с монотонността на дейността си, че не влагаше в нея и най-незначителен интерес. Оправдание да поглежда от време на време и с неохота мониторите, докато си чете списанието, прелиства някой роман или е пуснал на смартфона си епизод от „В обувките на Сатаната“. Докато мониторите не покажеха някоя зала, обхваната от пламъци или друг подобен катаклизъм, погледът му нямаше да се задържи за по-дълго от хилядна от секундата. И какво щеше да види, докато траеше този поглед? Човек със съответната униформа, или иначе казано, негов колега, тръгнал на обиколка. После щеше да реши, че всичко минава както обикновено (скучно, монотонно, обичайно), и щеше да продължи да се занимава с негодите на Уолтър Уайт.

Междувременно истинският пазач, който трябваше да обикаля зоната, в която се намирах аз, щеше да върви с неохота на метри и минути разстояние след мен. Беше въпрос на проста координация: онзи пазач правеше обиколката си на всеки четирийсет минути, така че ми беше съвсем достатъчно да го изпреваря с пет или шест минути.

„Не може да е толкова просто“, ще си кажете. Добре. Продължавайте да си го мислите. Това улеснява извънредно много работата на един търсач.

Стигнах втория етаж и свих вляво. Минах по един коридор, по който беше разпиляна историята на музея, и стигнах до сектора, посветен на Египет и Близкия изток. Там се намираще предметът, който се канех да задигна.

Кражбата щеше да е лесна, защото предметът не беше от най-значимите. Бях го подбрал внимателно, като взех под внимание тази подробност. Логично погледнато, кражбата на Съкровището от Алиседа или Ковчежето от Самора щеше да изисква много по-сложна операция. За късмет никое от тези неща не ми трябваше.

В сектора, посветен на Древен Египет, след една възстановка на погребална камера на XXI династия, има витрина, на която са изложени различни ушебти, което в превод ще рече „онези, които отговарят“. Това са малки фигурки с човешка форма, които съпровождат мумиите в гробниците им. Древните египтяни вярвали, че в отвъдното ушебти ще се превърнат в слуги и ще останат при тях за цялата вечност.

Онова, което се канех да открадна, беше едно ушебти на фараон Хоремхеб. Статуйка от египетски фаянс, която представляваше облечения фараон, с все перуката му и остро-върхата му брада. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, по тялото му бяха гравирани йероглифи. От VII век преди Христа. Ценен и красив предмет, и най-важното – преносим: беше дълъг само петнайсетина сантиметра.

Фигурката на Хоремхеб стоеше изправена във витрината – хранилище от стъкло и желязо – и беше заобиколена от други подобни ушебти, които храбро очакваха да бъдат активирани в инфрасвета като отряд от дребнички икономии.

Друго общоприето схващане е, че всичките музейни витрини са от блиндирано стъкло, нечупливи или пък нещо подобно. Истината е, че въпросният материал е скъп, поради което в повечето музеи се ограничават да го използват за запазването на по-ценните експонати. Никой музей не би похарчил цяло състояние (с което, от друга страна, в повечето случаи не разполага) за блиндирано стъкло, за да пази обикновена колекция от ушебти. Въпросните експонати са интересни, но има стотици от тях по целия свят. В Египет не могат да се изброят. Всеки турист може да си купи истинско ушебти само за няколко долара в Кайро. Древните египтяни ги изработвали в едва ли не индустриални количества.

Можех да избира да откъсна кой да е друг експонат със сходни характеристики – музеят е препълнен с тях. Обаче съм си сантиментален. Винаги ме е привличала културата на Древен Египет. Като дете толкова пъти съм гледал Борис Карлоф в „Мумията“, че знам наизуст някои от диалозите във филма. По-сетне, като юноша, ми хрумна да изучавам йероглифната култура за своя сметка с помощта на някои книги. Единственото, което постигнах, беше да се науча да впечатлявам момичетата, като изписвам имената им с йероглифи (и в същото време установих, че това ги впечатлява по-малко, отколкото си бях представял). Би ми харесало да мога да се посветя на изучаването на света на фараоните, но задушавщото влияние на майка ми в крайна сметка ме запрати в Средновековието. Въпреки това завинаги запазих едно топло кътче в сърцето си за света на Нил и пирамидите.

Заставах пред витрината и загърбих мумията на жреца Неспамеду. За миг се почувствах като изследовател от Бел епок. Надявах се само да не събудя гнева на Имхотеп и целия му взвод от отегчени божества.

Трябваше да действам бързо. С помощта на прост резец на стъкло направих квадратна дупка, достатъчно голяма, за да мога да пхна ръката си. Не прозвуча никаква аларма. Стиснах фигурката на Хоремхеб и внимателно я извадих.

В самото си криех идентично изделие, само че не беше на над две хиляди години, а на два дни. Поставих копието на мястото, където стоеше оригиналното ушебти, и запуших дупката във витрината с парчето стъкло, което току-що бях изрязал. Запечатах го с полиуретаново лепило, което бях взел от един автосервиз. С малко късмет в продължение на много

часове никой нямаше да разбере за нескопосаната работа, а когато това станеше, фалшивото ушебти на Хоремхеб щеше да прикрие кражбата за неопределено време.

Цялата операция ми отне четири минути. Преди това се бях упражнявал, за да я извърша бързо, и бях много доволен, че сега ръцете и нервите ми се оказаха на висота. Прибрах ушебтите в самото си, махнах за поздрав на мумията на Неспамеду, като ѝ благодарих, че си остана мъртва и дискретна, и излязох от египетската зала.

Истинският охранител нямаше да се забави да се появи в тази част на музея. Забързах, докато минавах през сектора на Древна Гърция, и стигнах до стълбището. Слязох на първия етаж в зоната за достъп на посетители. Помотах се известно време около щанда за сувенири. После се отправих към пътя ми за бягство с усещането за добре свършена работа.

И точно в този миг алармата се разсвири.

За секунда се вцепених. Това не влизаше в плановете ми. Предполагаше се да вляза и да изляза от музея в пълна тишина. Пищенето на алармата ми проглуши ушите. Задействах се. Все още имах възможността да изтичам до изхода, преди охранителите да се появят.

– Стой! Не мърдай! – чух зад гърба си. Закъснях. Вече ме бяха видели.

Изругах през зъби и се втурнах към стълбището.

Хрумна ми да се кача до последния етаж и да изляза от сградата през някой от прозорците на покрива. Започнах да планирам бягството си отвисоко, и то буквално, докато тичах нагоре по стълбището.

Спрях на първия етаж и се втурнах към тъмните коридори на сектора Праисторическа археология. Надявах се там да заблудя пазачите и дискретно да се измъкна към покрива.

– Видяхте ли го? – попита нечий глас.

– Натам тръгна. Мисля, че към залата на Дамата от Елче.

– Ясно. Оставете го на мен. Можете да се връщате на работа, момчета. Всичко е под контрол.

Веднага познах гласа.

– Мамка му! – изругах. Беше Мехур.

Агентите на Националния корпус на търсачите не са много. Всъщност това по-скоро е малко семейство. След понесените загуби по време на злополучното ни издирване на Масата на цар Соломон само Мехур, сестра му Дани и забележителната Енигма продължаваха да работят в Мазето, нашата щабквартира. Бих предпочел да бъда заловен от коя да е от двете агентки вместо от Мехур. Той беше неотстъпчив, по-силен, по-бърз и по-ловък от мен. Ако беше решил да ме погне, нямаше начин да успея да се отърва.

Охранителите се върнаха на първия етаж. Алармата спря да вие. Намирах се в капан зад пиедестала на Химерата от Баласоте. Във вътрешния двор виждах как лунната светлина пада върху Гроба от Посо Моро. Силуетът на Мехур се появи иззад каменната могила. За миг луната освети лицето му. Усмиваше се криво.

– Добре, новако. Излез, където и да си.

Новак. Винаги новак. Самият той ми беше дал името Фар и въпреки това не можеше да си наложи да го използва. Мразех, че продължава да ме нарича новак.

Въпреки присъствието му опитах да се придвижа в мрака още по-потайно. През последните месеци се бях упражнявал много и се надявах заниманията ми дадат плод. Плъзнах се към една стена, обиколих вътрешния двор и стигнах до сектора с римско изкуство.

– Пъхтиш като куче, новако. Чувам те как дишаш все едно съм те метнал на гърба си.

Тръгна към мен. В състезание по бързина с него бях обречен: със същия успех можех да тичам с вързани глезени. Изнервено взех да се оглеждам и погледът ми се спря на Саркофага от Усийос: тежък каменен ковчег, украсен със сцени от „Орестия“, достатъчно голям, за да се скрие човек в него.

Аз например.

Действах, без да мисля, както обикновено правя в напрегнати моменти. Предвид че на няколко пъти това ми беше спасявало кожата, реших да се доверя на инстинкта си. Приплъзях до саркофага и се напъхах вътре.

Притиснах се към каменната стена и затаих дъх. Сигурен бях, че почти не съм вдигнал шум.

Чух стъпките на Мехур да доближават залата, където се намираше саркофагът. Търсачът спря. Можех да чуя как диша и си представих как се оглежда с онези негови очи, които изглеждаха способни да виждат в мрака.

Мехур бавно се разходи из залата. Спря на крачка от саркофага. Ако си покажех главата, можех да го заплюя в гърба. Остана неподвижен няколко секунди.

– Мамицата ти – измърмори. – Къде си се наврял, по дяволите?

Най-сетне се отдалечи от саркофага и се отправи към зала „Нарваес“, където беше изложено съкровището на Соломон. Чух как стъпките му заглъхват и облекчено издишах.

Преброих до десет и се осмелих да изляза от скривалището си. Едва бях направил две стъпки, когато чух зад себе си глас.

– Отиваш ли някъде?

Обърнах се бавно. Мехур стоеше пред мен и се целеше в гърдите ми.

– Мъртъв си, новако – уведоми ме.

После стреля.

Затворих очи и зачаках гърмежа.

– Бум – каза отегчено Мехур. – Сега си свали ръцете, ако обичаш. Приличаш на закачалка.

Показалецът му продължаваше да е прицелен в гърдите ми, палецът му беше вирнат нагоре, другите три пръста свити.

– Може ли да знам с какво си се облякъл? – попита той.

– Това е сако на охранител – посочих очевидното.

– Все трябва да се маскираш като някакъв. Да не се мислиш за проклетия Шерлок Холмс?

– Каза Палачът от Кентърбъри.

– Онова беше различно. Ситуацията го изискваше. – Извади цигара и я напъха в устата си. – Вземи си бележка, новако: никога не се дегизирай, освен ако нямаш никаква друга възможност. Имай малко достойнство, за бога.

– Не ми викай новак. Знаеш, че го мразя.

– С удоволствие ще спра да ти викам новак, когато спреш да се държиш като новак... Какво беше това, дявол да го вземе? Най-калпавата операция, която съм виждал. Играеше си вкъщи, мамка му, с охранителна система, която има повече дупки и от цедка. Би трябвало да можеш да го направиш със затворени очи. – Не можеше да си намери запалката, така че почна да се ядосва. – Мамка ѝ и на нея... Свърши нещо полезно и ми дай огънче.

– Не може да пушиш тук.

– Не помня да съм те питал за мнението ти.

Въздъхнах и му подадох запалката си. Напоследък Мехур беше нетърпим.

Бездействието го вадеше от кожата му. Националният корпус на търсачите вече няколко месеца не се беше впускал в мисия и Мехур страдаше като лъв в клетка, поради което всичко, попаднало му подръка, ставаше жертва на лошото му настроение. Мехур беше млад мъж, направен от нерви и мускули, и се нуждаеше от действие така, както едно растение се нуждае от слънчева светлина, за да не повехне.

Преди няколко седмици колегата ми роди идеята да потренираме дейността си. Аз бях търсачът с най-малко опит в Корпуса, така че веднага ме избра за опитно зайче. Не се възпротивих, защото в действителност аз също започвах да се отегчавам от липсата на дейност. Освен това трябваше да призная, че много от тренировките на Мехур се оказваха извънредно полезни. Влизането посред нощ в Музея и кражбата на някой от експонатите беше последното практическо упражнение, което му бе хрумнало.

След като запали цигарата си, търсачът остана загледан в запалката, преди да ми я върне.

– Това пък откъде го измъкна?

Запалката беше с форма на „Зипо“, украсена с емблемата на Корпуса на търсачите: колоната, пламъка, отворената длан и короната. Алфа и Омега, чудатите бижутери, чийто род от поколения беше работил за Корпуса, я бяха изработили за мен.

– Помолих близнаците да ми я направят след като върнахме Масата на Соломон.

– Защо?

– Де да знам... Нещо като личен трофей. Може да ми послужи за талисман за късмет. Не ти ли харесва?

Мехур изсумтя нещо неразбрано и ми я върна.

– Тази нощ не ти беше от голяма полза... Добре де, покажи ми какво се опита да измъкнеш.

Извадих ушебтито на Хоремхеб и му го подадох.

– Тая ли финтифлюшка? Че тя не струва дори колкото едно преспание.

– Абсолютно си прав.

Той, изглежда, долови нещо в гласа ми. Огледа внимателно ушебтито, после ме изгледа подозрително.

– Да не е фалшиво?

– Емайлиран гипс – отвърнах и се ухилих.

Мехур ме изгледа изпод вежди.

– Оставил си истинското във витрината и си взел фалшивото? И как искаш да спра да те наричам новак, след като правиш такива тъпотии?

– Дай ми го – казах и взех ушебтито от ръцете му. – И онова във витрината също е фалшиво. Взех оригинала и после отидох до щанда за сувенири. Там има десетки копия, дето ги продават за 14,95 евро. Смених оригинала с едно от тях и взех копието.

– И какво?

– Ще опитам да ти го обясня бавно, че да ме разбереш. Планът ми се състоеше в оставянето на оригинала на щанда за подаръци, да се върна на следващия ден като посетител и да го купя. По този начин, в случай че ме заловят, оригиналът нямаше да е у мен. Теб те подлъгах като някое хлапе. – Насочих триумфално и двата си показалеца в лицето му. – Да! Кой е новакът сега?

– Адски тъп план. Ами ако някой купи експоната преди теб?

– Никой вече не купува тия боклуци.

– Така си мислиш ти. Поел си безсмислен риск и няма да зачета успеха ти.

Беше ми все едно дали печеля одобрението му. Това си беше просто едно тъпо упражнение, колкото да убием времето. Освен това бях убеден, че съм успял, така че докато се върнем в Мазето, щях да се понадувам още малко, за да го подразня.

Вместо да тръгнем към асансьорите, излязохме от музея в градината до входа. От няколко месеца Корпусът разполагаше с нов достъп до щабквартирата си, който се намиреше в копието на пещерите Алтамира. Беше много по-дискретен от обичайния и ни позволяваше да влизаме и излизаме от Мазето, без да бъдем забелязани от персонала или посетителите.

От градината до входа по едно стълбище се слизаше до пещерата. Първо трябваше да се мине през едно помещение, където се прожектиреше разяснителен филм за посетителите. След това се стигаше до споменатото копие: голяма зала, наред която имаше нещо като щанд от огледално стъкло, откъдето удобно можеше да се разглежда сводът от фалшива скала, украсен с доста добри копия на рисунките от Алтамира. Обикновено беше затъмнена и се осветяваха само рисунките, с непряка светлина, за да се пресъздаде обстановката на истинска подземна пещера. В дъното на залата имаше боядисана в черно врата, която се сливаше със стената. Вратата имаше електрическа брава, която можеше да се отвори само с магнитната лента на сините ни пропуски. Зад нея почваше дълъг коридор, който се спускаше и свършваше в Мазето.

Макар да не си го признавахме, мисля, че на мен и на колегите ми ни харесваше театралността в достъпа до нашата щабквартира през праисторическата пещера. Все едно се вмъквахме в укритието на някой супергерой.

Продължавах да дразня Мехур, докато вървахме, а той ме търпеше с кисело изражение и се правеше, че не ми обръща внимание, все едно пренебрегваше досадна муха.

Входът на Мазето беше модерно и изискано помещение с лъскави черни плочки на пода и опушени стъкла на стените. Емблемата на Корпуса сияеше със сребристите си линии,

инкрустирани върху плочките. На добре видимо място се намираше бюрото на Енигма: аеродинамична бяла мебел, която служеше като преграда за пазителката на Националния корпус на търсачите.

Вече беше доста късно, но Енигма още си беше на мястото, гледаше монитора на компютъра си с отегчено изражение в елфските си очи. Беше подпряла брадичката си на ръцете си и гризеше кичур червеникава коса. Щом ни видя, се изправи и се прозя.

– Приключихте ли? Как мина?

– Новакът прецака работата – отговори Мехур.

– Не му викай така. Знаеш, че го мрази.

– Благодаря – обадох се. – Освен това нищо не съм прецакал. Точно обратното: всичко мина според предвиденото.

– Сгасих го приклещен като плъх в Саркофага от Усийос. Страхотен успех.

– Обожавам този саркофаг – отвърна тя. – Пълнен е с релефи на голи мускулисти мъже.

Точно като отпуските, за които все си мечтая.

Разказах на Енигма как се бях промъкнал в музея и как бях сменил ушебтито със сувенир от щанда за подаръци. Тя похвали гения ми. Мехур, който ставаше все по-неспокоен, си запали нова цигара.

– Извинявай, би ли изгасил тази отврат? – укори го тя. – Днес е четвъртък. В четвъртъците тук не се пуши.

Енигма беше очарователна жена, пълна със странности. Често си представях вътрешността на главата ѝ като най-разхвърляната стая във вселената. Една от последните ѝ ексцентричности беше да обяви работното си място за зона свободна от пушене във вторниците и четвъртъците всяка седмица. Само тя си знаеше защо.

Мехур смотолеве нещо неразбираемо, загаси цигарата с пръсти и си я прибра.

– Между другото, какво правиш тук по това време? – попитах. – Не трябва ли да си си у вас?

– Така е, но докато вие си играете на стражари и апаши, момичетата тук все още поддържаме навика да работим над сериозни неща. С Дани се натъкнахме на нещо, което може да ни засяга.

Мехур я изгледа с внезапен интерес.

– Някаква мисия ли имаш предвид?

– Може би. Полицията съобщава за кражба в Ислямския културен център. Крадците проникнали в хранилището на библиотеката. Дани е там и се опитва да научи подробности, а аз останах, за да осигуря прикритие в случай на необходимост.

– Това повече ми прилича на полицейска работа – отбелязах. – Нас какво ни засяга?

– Алсага ли е помолил да се включим? – попита Мехур.

– Не говори глупости. Алсага си е в Бабия както винаги. Идеята да разследваме беше на Дани.

Ентузиазмът на Мехур спадна.

– По дяволите... А аз реших, че е истинска мисия.

– Може и да стане. Дани казва, че...

– Не е истинска мисия, след като директорът на Корпуса нито я е оторизирал, нито дори е в течение. Единственото, което правите, е да убивате времето. – Енигма понечи да каже нещо, но Мехур не ѝ даде възможност. – Знаеш ли какво? Уморен съм и се прибирам вкъщи. Ако ще си губя времето, предпочитам да е на дивана.

После си тръгна и ни остави сами. Енигма измъчено поклати глава.

– Помислих си, че ще се заинтересува от онова, на което се натъкнахме с Дани...

– Мен ме интересува. Защо не ми кажеш?

Тя се усмихна.

– Ето затова си ми любимец, знаеш ли?

– Естествено – отговорих. – Да се върнем на кражбата. Защо Дани мисли, че може да е интересно за нас?

– Зависи от онова, което са откраднали. В хранилището на Ислямския културен център има някои книги, които са принадлежали на фонда „Ал Кути“ и които Корпусът върна преди няколко години. Някои от книгите са „черни парчета“.

– Не знам нито какво е фондът „Ал Кути“, нито какви са тия черни парчета.

– Прощавай... Понякога забравям откога си с нас. Ще ти обясня подробно...

– Почакай. – Прекъснах я, преди да започне. Обясненията на Енигма рядко служеха за изясняване на обстоятелствата. Мисълта ѝ беше по-бърза от думите, поради което винаги се оплиташе в хаотична паяжина от данни, чиято нишка нямаше начин да се проследи. – Казваш, че Дани е там.

– Да. Отиде преди двайсет минути.

– Тогава ще ида и аз. Тази нощ ми се прави нещо.

Енигма издуха отегчено бретона си.

– Добре де, оставете ме сама. Все оставам сама... Какво има Дани, дето го нямам и аз?

– Нищо. Ти си върхът.

Намигнах ѝ за довиждане и си тръгнах от Мазето. В мен се пробуди надеждата, че това ще е началото на една интересна нощ.